

J
E
J
Í

třešničky

PENELOPE BLOOM

JEJÍ
TŘEŠNIČKY

Copyright © Penelope Bloom, 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Válková, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0659-4 (pdf)

Penelope Bloom

JEJÍ
TŘEŠNIČKY

HAILEY

Moje babička vždycky říkala, že nejlepším lékem na smutek je pečení. Babička byla ohromná a její cukroví se ve vánočních punčochách nikdy dlouho neohřálo, ale v tomhle se mýlila. Z trouby ve svém pekařství jsem vytahovala čerstvé třešňové koláče, cukroví, croissanty, bagely a další pečivo, jaké si jen lze představit, po celé dva roky. A podle mého odhadu jediné, čeho mě pečení zbavilo, byl štíhlý pas a odhodlání držet dietu.

Nedá se říct, že bych byla přímo *smutná*. Právě jsem dovršila dvacátý pátý rok života a došlo mi, že na štěstí už nemůžu déle čekat.

Třeba si řeknete, že mi to moc nepálí, ale myslela jsem si, že když sklopím hlavu, budu tvrdě pracovat a budu se pořád chovat jako hodná holka, všechno ostatní přijde samo. Místo toho jsem zapadla do pohodlného žlábků každodenní rutiny a mé dny ubíhaly rychleji a rychleji. Pokud si nedám pozor, bude ze mě osmdesátiletá stará panna, která peče

koláče schopné přivodit vám orgasmus. Značné pekařské dovednosti, ale smutný život. Tak tohle přesně nebyl můj sen. Hluboko ve svém nitru jsem věděla, že pokud se budu vyhýbat štěstí, stejně jako se vyhýbám čištění mezizubních prostor nití – pokud nemám nazítří jít k zubaři –, skončím jako nevrlá staropanenská pekařka.

Pečení je snadné. Má svou logiku. Přidej trochu tohohle, uber tamtoho kousek, peč při téhle teplotě, nech odpočívat takhle dlouho. Je to věda, a pokud člověk dává pozor na to, co dělá, tak ví, co může očekávat. Tohle jsem měla na pečení ráda. Bylo to moje útočiště, a kdyby mě moje sestra a Ryan, mí jediní zaměstnanci, neustále nepopichovali narážkami na můj společenský život, či spíš jeho absenci, ponořila bych se do pečení tak hluboko, až bych se v něm ztratila. Moje plány na víkend zahrnovaly průzkum místních farmářských trhů, nákup čerstvých surovin od mých oblíbených farmářů, zkoušení nových receptů a pokusy o zdokonalení těch dosavadních. Pečení bylo můj život. Nedivila bych se, kdyby třešňová náplň kolovala i v mých žilách. A v neposlední řadě, i na tváři jsem měla častěji mouku než make-up. Tady bylo pečení a tamhle byl můj život. Bylo snadné si myslet, že tyhle dvě věci se někdy setkají. Že moje sny o rozšíření obchodu a vylepšování mých receptů mi přinesou vzrušení, které mi chybělo. A jindy jsem se cítila jakoby zavřená v mřížce s plevou, sice chutné, ale mříž je mříž.

Ano, milovala jsem svou práci, ale babi, nebyl to všelék.

Stačilo se jen podívat do staré, otrhané učebnice zastrčené pod pecí. Koupila jsem si již značně opotřebovanou pec

s jednou nohou kratší asi tak o tloušťku jedné univerzitní učebnice. *Mořská biologie a dynamika vzácných ekosystémů*. Znělo to, jako kdyby někdo vrazil pár vědeckých slov do mixéru – a studenti se mohli hned cítit na úrovni, když se procházeli s touto knížkou pod paží. Potom pro jistotu nalepili na knížku třísetdolarovou cenovku. Kdyby univerzitní knihovna projevila zájem odkoupit tuto knížku zpět za deset dolarů, řeknu jim, ať si je strčí za klobouk.

Nebo technicky vzato, *pomyslela bych si*, ať si je tam strčí. Spíš bych se zdvořile usmála a řekla bych „ne, děkuji“ a pak bych cestou domů poslouchala písničky Matta Costy, abych se uklidnila. Pracuji celý život s lidmi a vím, jak je nefér vylívat si zlost na člověku za přepážkou kvůli něčemu, co nemůže ovlivnit.

Takže jsem knížku používala posledních šest nebo sedm let. Pokud mi za ni nedají tři sta dolarů, našla bych si jiný třísetdolarový způsob, jak ji využít. Nejprve sloužila jako zarážka dveří na kolejích, když jsem končila studium sociologie a získala diplom, na který se teď prášilo kdesi ve skříni. Zakopla jsem o ni, spadla a vzápětí jsem ji degradovala a nazvala ji tlustou, to když jsem si o ni ukopla palec. Už to bylo samozřejmě přes čáru, ale ani mě nenapadlo omlouvat se nějaké knížce.

Taky sloužila jako plácačka na pavouky, pokud zrovna nedržela dveře. Používala jsem ji místo polštáře, který mi moje kočka pozvracela. Taky jsem si do ní čmárala tržby. A nyní? Nyní byla úhelným kamenem mé pece. V podstatě byla úhelným kamenem mého podnikání.

Samozřejmě je to trochu přehnané. Ale pravda a těsto jsou si podobné víc, než si lidi uvědomují. Natáhnout na správném místě, ustříhnout, trochu zpracovat. A už můžeš tu pilulku snadno spolknout. Anebo vdolek.

Ať je to jakkoliv, řekla bych, že ta kniha měla pro mě pořád cenu aspoň dvaceti dolarů. Takže zlevnila jenom o dvě stě osmdesát. Byl zde samozřejmě i jiný důvod, proč jsem si tu hloupou bichli nechala, když jiné předražené učebnice jsem prodala za pár haléřů. Načmárala jsem do ní jeho jméno a kolem něj srdíčko, bylo to poprvé.

Byl to on, koho jsem tiskla k hrudi a srdce mi u toho divoce tlouklo, když jsme spolu poprvé mluvili po vyučovací hodině. Nathan. Kluk mých snů, který se změnil v děsivého pronásledovatele z pekla. Můžu mu poděkovat, svým způsobem, za to, že jsem dosud panna. Nebyla jsem si jistá, jestli existuje něco jako posttraumatická porucha v důsledku pronásledování stalkerem, ale pokud ano, Nathan mi ji způsobil. Po našem rozchodu jsem se stala mistryní v odmrštění kohokoliv, kdo má penis. Ta knížka ležela uprostřed mého života a znamenala varování: „Dej si pozor na penis; nejspíš lže.“

Položila jsem poslední třešňový koláč na kovový stůl, posypaný moukou, vedle pece. Vypadaly dokonale. A taky měly takové být. Když šlo o pečení, nedělala jsem kompromisy. Měla jsem plný notebook receptů a jejich variací, jak jsem zkoušela vytvořit dokonalou rovnováhu mezi chutí a konzistencí. Stránky a stránky o rozdílu mezi šálkem cukru, vrchovatým šálkem, mírně nedosypaným šálkem anebo postupným nasypání a tak dál. Pokud je pečení věda, byla

jsem šílenou vědkyní. Koláčová čarodějka. Lidé, kteří si přišli pochutnat do mého obchodu, se mohli vsadit, že si užijí každé sousto.

Pečení nevyléčilo pocit prázdnoty, který se uhnízdil hluboko v mém srdci, ale dalo mi cíl. Věděla jsem, že jsem v tom dobrá, a chtěla jsem do budoucna svůj obchod ještě rozšířit. Prvním krokem bylo najít způsob, jak zaplatit svoje účty. Ale každý svého štěstí strůjcem, a kdo chce, cestu si najde.

Moje sestra Candace se zastavila v mém obchodě na cestě do práce. Pracovala jako redaktorka v *Business Insights* a pokaždé si u mě cestou do redakce kupovala bagel. Její krátké světlé vlasy se natrásaly, když napůl krokem, napůl skokem přistoupila k pultu. Posunula si sluneční brýle do vlasů a zamžikala řasami.

Oprášila jsem si mouku z rukou a pro jistotu jsem dala knize malý kopanec. Přála bych si, abych mohla místo toho nakopnout *jeho*, ale odnášela to knížka. Škoda že nefungovala jako voodoo panenka.

„Jak se má dnes ráno moje oblíbená panna?“ ptala se zvesela.

„Víš, že bych ti mohla naplivat na bagel, že jo?“ mentálně jsem povzbudila sama sebe. Candace si z mého panenství tropila žerty jednou do měsíce, pravděpodobně ve dnech, kdy jsem vypadala obzvláště unaveně.

„Júúú, panenské sliny. Slyšela jsem, že mají magickou moc. Prosím, dej mi jich trochu k mému žervé.“

„Jsi nechutná. A jediná síla mých slin je v tom, že působí jako antiafrodiziakum, pokud můj příběh něco naznačuje.“

„Hm, tak to bude jasné odmítnutí.“

„Víš, kdybys tak mohla přestat nazývat mě pannou nahlas a zcela hrdla. Každý v mém životě to zase vědět nemusí.“

„Každý ve tvém životě? Dobře. Takže Ryan a babička?“

„Mrcho,“ zabrblala jsem si a začala bušit pěsti do bochánků těsta. Nebyla to přesně technika, kterou jsem objevila na cestě k dokonalé konzistenci, ale vztek to odplavilo.

„No, a hádám, že tu ještě je...“

„My o něm nemluvíme, pamatuješ si...?“ zeptala jsem se.

„Není zdravé v sobě věci dusit, Hailey. Viděla jsi film *Já, mé druhé já a Irena*? V tom filmu si Jim Carrey myslel, že je dobré všechno v sobě dusit, a co se mu stalo?“

Pokrčila jsem rameny. „Dopadlo to špatně?“

„To máš sakra pravdu, že dopadlo. Vyvinul si rozpolcenou osobnost, zbláznil se. Pokud si nedáš pozor, jsi na cestě k tomu, abys sdílela své tělo s bláznivou ženskou jménem Hanketta, která se hádá se šestiletými dětmi u stolu. Tohle chceš?“

„Řečnická otázka?“

Naklonila se nad pult a dívala se na mě, jako bych byla raněné, smutné zvířátko. „Já jenom chci, abys byla šťastná.“

„Dobře, a já *chci*, aby se moje sestra méně starala o můj neexistující sexuální život a víc se zajímala o věci, které mají význam.“

„Jasně, sex nemá význam. Takže celou lidskou historii jsme to dělali špatně. Odložme pindoury. Zničme formy

na robertky. Nohy k sobě, zavíráme. Sex se celou dobu pře-
ceňuje.“

„Formy na robertky? Vážně?“

Pokřčila rameny. „A jak myslíš, že je vyrábějí?“

Zírala jsem na ni. „Já o tomhle spíš nepřemýšlím. Chci
jen říct, že nespěchám vlézt na první věc, která se hýbe.“

„Možná bys měla. Přemýšlej o tom, je ti už pětadvacet,
sakra. Dvacet pět let na to, abys z toho měla ohromný zážitek
na celý život. Máš nastavenou laťku příliš vysoko, děvče.
Vyndej si osinu z řiti a dej se do pohody.“

„Vyndej si osinu z řiti a dej se do pohody... Jak moudrá
slova od Candace. Možná bych ti je měla nechat vytesat na
náhrobek?“

„A kdo říká, že umřu jako první? Já ti nechám vytesat
na náhrobek, Zde leží nejstarší a nejsmutnější stará panna.
Možná kdyby si pustila chlapa patnáct centimetrů hluboko,
neležela by metr a půl pod zemí.“

Popadla jsem bagel z vitríny a namazala taveným sýrem.
Sýru jsem dala víc, než měla Candace ráda, a bylo mi to jed-
no. Zabalila jsem housku do voskovaného papíru a podala
ji. „Pokud jsi skončila, tady máš bagel. Ryan se tu objeví za
chvilu. A kvůli tobě je ještě otravnější, jak se pořád snaží dát
mě s někým dohromady. Takže proč si nedat pauzu a nepře-
nechat mu jeviště.“

Vzala si bagel. „Jediný důvod, proč jsem mu to řekla, byl
ten, aby se dostal k té tvé broskvičce, kterou už pokrývají
pavučiny. Jak jsem mohla vědět, že se bude chtít jenom ka-
marádřit a stane se Panem Dohazovačem?“

„Tvůj talent na znepokojivé obrázky je někdy za hranou.“

„Jsi zlatíčko. Hele, co to je?“ zeptala se a vzala do ruky obálku, kterou jsem předtím roztrhla a nechala ležet na pultě.

Vyrvala jsem jí obálku z ruky. „Nic to není. Nějaká reklama.“

„No jasně, klasické reklamy chodí v obálkách s nápisem *oznámení o vystěhování*, aby upoutaly pozornost. No nic, děvče, zůstaň neposkvrněná.“ Poslala mi vzdušný polibek a odkráčela s bagelem v ruce.

Jakmile odešla, podívala jsem se na dopis. Byla to výzva, že mám do týdne zaplatit nájemné za byt, jinak mě vystěhují. Ještě jsem nevymyslela, kde vezmu peníze na nájem, nehledě na to, že mám do dvou týdnů zaplatit nájemné za pekařství, jinak budu dlužit už za tři měsíce. Povzdechla jsem si. Vždycky jsem si našla způsob, jak proplout. Pár dalších týdnů, o něco víc zákazníků – a možná se z toho moje pekařství dostane.

Zatřásla jsem mixérem, dokud nezačal chrčít a míchat tak, jak má. Většina vybavení mého pekařství už zažila lepší časy, ale bylo moje. Cítila jsem hluboké uspokojení z toho, že všechno jsem si tu zařídila sama. Pekařství bylo mým dítětem a třešňové koláče byly... děti mého dítěte? Hádám, že pokud bych o tom moc přemýšlela, mé myšlenky se dostanou do podivných končin. Milovala jsem svoje pekařství, a když se můj svět rozpadal na kousky, pořád jsem mohla počítat se svým obchodem. Byla to moje malá svatyně, i když jsem se tam občas cítila jako v kleci.

Ryan přišel, jako obvykle, přesně na čas. Byl čerstvým absolventem univerzity, hezký, možná dokonce nádherný kluk, ale z nějakého důvodu jsem ho brala jako mladšího bratra hned od okamžiku, co jsme se poprvé setkali. Musel to tak cítit taky, protože od chvíle, kdy pro mě začal pracovat, byl náš vztah jako mezi sourozenci, kteří se po dlouhé době znovu shledali.

On se pokoušel dát můj život do pořádku a já ho zase tahala z průšvihů, do nichž měl výjimečný talent zapadat.

Holil si hlavu, měl pár tetování, ale nic bláznivého, svalnatou postavu a vyrýsované předloktí muže, který pro mě už zpracoval spoustu těsta. Jeho hnědé oči vyzařovaly teplo. „Tak co, máš už domluvené rande na večer, děvče?“

„Hele, Candace už mi jeden motivační pohovor poskytla, takže můžeme řeči o panenství pro dnešek vynechat.“ Začala jsem jemně sundávat hotové koláče z plechů.

Přitočil se ke mně, naklonil nad pult, jemně mě štouchl do paže a věnoval mi pohled, který byl jako obvykle tak účastný, že jsem si nemohla pomoci, aby to ve mně nevzbuzovalo náklonnost. Mohly mi lézt na nervy jeho neustálé pokusy dostat mě do světa seznamování, ale byl u toho tak ryzí, že jsem mu to nemohla dávat za vinu.

„Udělej jednoduše tohle. Sbal chlapa. Ještě dneska. Jakéhokoliv chlapa.“ Usmál se doširoka, zatímco svou myšlenku rozvíjel. „Prvního chlapa, co si koupí třešňový koláč. Prostě ho sbal. Buď odvážná. Buď sama sebou. Řekni něco koketního. Nemusíš ho zvat na rande. Prostě řekni nějakou lichotku, na kterou my chlapi slyšíme.“

Povzdechla jsem si. „I kdybych o tom uvažovala, co když první chlap, co si koupí třešňový koláč, bude mít knírek jako pedofil a rukávy se skvrnami od soplů?“

„Dobře, první chlap, který nespustí tvůj výstražný systém proti pronásledovatelům. A kdo, sakra, mívá rukávy se skvrnami od soplů? S jakými lidmi se to stýkáš?“

„Vtipné,“ řekla jsem, abych odmítla tuto myšlenku dřív, než si začne myslet, že souhlasím. Zdálo se, že on a Candace si myslí, že sex vyléčí všechny mé problémy. Nebyla jsem si tím jistá, i když by mi nevadilo, kdybych ze sebe setřásla tu ironii, že jsem děvče, co prodává třešňové koláče, ale na ty své třešničky nikomu nedovolí sáhnout.

„Není to vtip,“ řekl Ryan. „Je to sázka. Myslím to vážně, Hailey.“

„Sázka?“

„Jo, víš, na co si šetřím všechnu dovolenou?“

„Ano...“ řekla jsem pomalu, v obavách, kam míří.

„Tak buď do toho šlápneš, anebo si vezmu volno právě na ten týden, kdy se konají sheffieldské trhy.“

Panika se mi zapíchla do hrudi. Moje pekařství bylo na okraji centra New Yorku, ale ta nejlepší příležitost, jak se zviditelnit, byla soutěž o nejlepší koláč na trzích v Sheffieldu, které trvaly týden.

Dokonce se tam objevil Food Network a natáčel vítěze soutěží. Znamenalo to spoustu práce a Ryan věděl, že nemám nikoho jiného, kdo by mi pomohl připravit všechno jídlo a materiál.

„To neuděláš,“ řekla jsem.

Pokrčil rameny. „Odhaduju, že by sis měla položit jednu otázku. Cítíš se šťastná jako panna? Co ty na to?“

„Všiváku,“ povzdechla jsem si.

Zdalo se, že je sám se sebou až příliš spokojený, ale dostal mě do úzkých. A věděl to. „Takže se vsadíme?“

„Dobře víš, že nemůžu říct ne. Ale pravidla už neměníme. Řeknu nějakému chlapovi něco koketního. A tím to hasne.“

„To je všechno, oč žádám, aspoň prozatím.“

A bylo to. Tohle ráno nebylo mezi mnou a Ryanem nijak zvlášť neobvyklé; až na tu směšnou sázku, samozřejmě. Tohle byla od jinak milého přítele zcela nová úroveň nátlaku, ale za pár minut jsem na to zapomněla.

Připravili jsme výlohy, upekli chleba, který ztrácí na čerstvosti rychleji než ostatní pečivo, a jako poslední jsme nachystali bagely. Bagely se prodávaly nejlépe po ránu a většina zákazníků si vzala i pecen chleba k obědu anebo koláč po obědě, když už došli do obchodu pro ten bagel.

Jane byla naše první zákaznice, jako téměř každé ráno. Přísahala bych, že má na každý den v roce jiný kalhotový kostým od módního návrháře, protože jsem na ní snad neviděla žádné oblečení dvakrát. Bylo jí kolem čtyřicítky a ztělesňovala všechno, čím jsem mohla doufat, že jednoho dne budu i já. Silná. Imponující. Sebevědomá. Elegantní. Pochybovala jsem, že by si doma schovávala starou učebnici jako boxovací pytel k uvolnění frustrací nad bývalým přítelem, tedy spíš stalkerem.

Podívala jsem se na svou zástěru poprášenou moukou a nudné džíny, které jsem nosila pod ní. Na ní jsem měla

jednoduchou růžovou košili s límečkem, s názvem pekařství a logem na hrudi: *Pekařství Bublina*. Logo tvořil baculatý mužík v pekařské čepici, vyfukující velkou bublinu ze žvýkačky. Patrně výstižnější by byl název *U Pekařky, která má potíže navázat oční kontakt, když s vámi mluví*, anebo možná *Haileyino nedotčené panenství*, ale pochybuji, že by zaujal zákazníky.

Poděkovala a zavtipkovala jako vždy: „Musím utíkat, abych předběhla dopravní špičku,“ smála se. „Ne doslova, samozřejmě.“

Nikdy jsem nevěděla, jestli představa, jak doslova utíká, má být komickým prvkem, anebo to, že doslova předbíhá lidi ve špičce, je pointa vtipu. V každém případě jsem se usmála a na rozloučenou jí zamávala, stejně jako jsem to dělala vždycky.

Následujících několik hodin chodily zástupy stálých zákazníků, nových tváří a lidí někde mezi tím. Já jsem doplňovala regály, Ryan obsluhoval. Lidi mám ráda, ale zároveň mám talent je nechtěně odstrašovat. Jsem královnou přístupu „příliš vřele, příliš brzy“, když jde o to, s někým se spřátelit; tedy předtím, než jsem začala chodit s Nathanem a postupně si osvojila postoj „už nikoho, už nikdy“, což mě přivedlo k mému převážně osamělému způsobu života.

Zvonek u dveří zacinkal, otočila jsem se, abych pozdravila zákazníka aspoň krátkým pokývnutím hlavy a úsměvem, ale když jsem ho viděla, musela jsem se zastavit. Byl vysoký a urostlý, vlasy měl tmavé a trochu přerostlé, tak, jak si je mohou dovolit nosit jen ti nejlepší z nejlepších, ale i přes tento

nedostatek vysílaly své vlastní sexy fluidum. Jako by říkaly: „K čemu nějaký hloupý hřeben nebo gel, koukněte na tvář a tělo dole.“ A z místa, kde jsem stála, jsem nemohla nesouhlasit. Nemůžete se přece hádat s něčími vlasy; aspoň ne nahlas.

Sako měl oblečené stylem, jaký si mohou dovolit jenom záporáci ve filmu. Na to, aby působilo upjatě, mělo příliš mnoho knoflíků rozepnutých a zdálo se, že svá tetování na hrudi a předloktí vystavuje hrdě na odiv. Vše na něm bylo na tenké hranici mezi vyzývavostí a sebejistotou a jenom slepý by to přehlédl.

A já? Já jsem nebyla slepá. Stála jsem tam hloupě s pusou i očima dokořán a rukama bezvládně visícíma podél těla, když jsem si uvědomila, že Ryan ho úmyslně ignoruje.

Návštěvník na mě koukal párem těch nejúžasnějších modrých očí, které jsem kdy viděla. Pomalu zvedl jedno obočí. Zdálo se, že i čas sám teď zatajil dech. Sama nevím, jak dlouho to trapné ticho trvalo. Tři sekundy? Čtyři?

„*Pekařství Bublina*,“ uvažoval nahlas lahodně hlubokým hlasem s tím nejperfektnějším mužným chraplákem. „Očividně se to nevztahuje k vaší osobnosti, jinak by se to tu mohlo nazývat *U Katatonické pekařky*.“

Už jsem věděla, jak se cítí ryby vytažené z oceánu. V jedné chvíli si hledí svého a v dalším okamžiku je jejich svět vzhůru nohama. A od tohoto jediného okamžiku už nic nebude jako dřív. Dokonce i když se jim podaří sklouznout z lodi zpátky do vody, tak už navždy vědí, že tam nad hladinou čeká celý neznámý svět. Anebo v tomto případě to byl ultra-sexy chlap, po kterém už každý další bude působit jako napodobenina.

Odkašlal si. „Anebo se na mě takhle díváte, protože už máte zavřeno a zapomněla jste zamknout?“

Tón jeho hlasu mi stačil k tomu, abych naskočila zpět do reality. Zavřela jsem ústa, polkla – i když jsem cítila, jak mám sucho v krku – a formulovala jako normální lidská bytost, jíž jsem se chtěla podobat.

„Mám otevřeno dokořán. *Máme* otevřeno,“ dodala jsem rychle, když jsem spatřila pobavená světýlka v jeho očích. „Obchod je otevřený, tak.“

„Správně,“ řekl pomalu. „Tedy mohu dostat bagel?“

„Ve skutečnosti,“ řekl Ryan, který se vrhl k pultu s výrazem, jenž zvěstoval potíže, „bagely jsme právě vyprodali. Ale určitě si pochutnáte na našem třešňovém koláči.“

Mužovy oči sklouzly z nás dvou na tucty a tucty bagelů, které jenom čekaly, až je někdo rozkrojí a naservíruje. „A tohle jsou...“

„Atrapy určené do vitríny. Absolutně nejedlé,“ řekl Ryan. „Vylámal byste si svoje zoubky, kdybyste se je pokusil sníst.“

„Co si počnu s třešňovým koláčem v devět ráno?“

„Hmm, tedy,“ zakoktal Ryan, „můžete ho vzít s sebou do práce? Rozdělit se s kolegy. Pracujete někde, že ano?“

Zákazník teď vypadal znechuceně. „Ano. Pracuji.“

„Omlouvám se za něj,“ vypěnila jsem. „Jenom vás provokuje. Tyto bagely jsou perfektně jedlé. Vidíte?“ vzala jsem všechny bagely z vitríny a z každého ukousla sousto, které bylo skoro tak velké jako zbytečné. Musela jsem sežvýkat obrovský kus, zatímco na mě Ryan i návštěvník zírali se směsí zmatku a obav.

Odkašlala jsem si. „Dokonale jedlé,“ řekla jsem znovu a klidněji.

„Vezmu si tedy jeden dokonale jedlý bagel, pokud dovo-
líte. Třeba ten, do kterého jste ještě nekousla.“

Zkoušela jsem zastavit všechnu krev, jež se mi hrnula z těla do obličejce, který už musel přímo rudě zářit. Ani jsem se ho nezeptala, jaký typ bagelu, prostě jsem jeden hodila do sáčku a položila na pult.

„A vaše třešničky bych taky rád.“

Rozkašlala jsem se uprostřed polknutí, což vyústilo ve zvuk připomínající dávení a zajíkání se, a ten zas přiměl Ryana, aby mě tvrdě udeřil do zad.

„Moje třešničky?“ zeptala jsem se. *Co sakra za chlapa řekne něco takového... tak klidně, jako by o nic nešlo? A jestli to...*

„Třešňový koláč,“ řekl, ale z klidu, s jakým pozoroval moje rozpaky, jsem usoudila, že původní formulace vůbec nebyla náhodná.

Zabalila jsem koláč do krabice a položila na pult. Ryan do mě šťouchl loktem, jako bych si nebyla bolestně vědomá toho, proč zákazníka navedl, aby si objednal třešňový koláč. Teď se ode mě čekalo, že budu flirtovat. Bylo mi to jasné.

Muž zaplatil a chystal se odejít. Cítila jsem, jako by mi neviditelná ruka stiskla hrdlo. Patrně to byl zásah vyšší moci, protože ať bych řekla cokoliv, bylo jisté, že by to bylo ukrutně trapné.

„Počkejte!“ Ryan do mě šťouchl loktem. „Tady kama-
rádka se vás chtěla na něco zeptat.“

Chlapík napůl otočil hlavu a sledoval mě koutkem oka. Kdybych to nevěděla lépe, řekla bych, že něco v jeho výrazu prozrazovalo, že ví *přesně*, co se děje v mé mysli. *A v mém těle.*

„Jak se prosím jmenujete?“ řekla jsem.

Viděla jsem, jak na mě Ryan kouká s výrazem typu *a to-muhle říkáš flirtování*, ale zkusila jsem ho ignorovat. Teprve se rozcvičuju, no ne?

„William,“ řekl a uculil se. „Můžu vám říkat Třešničko?“

Jenom zázrakem jsem neomdlela, když jsem cítila, jako by se mi do obličeje nahrnuly litry krve. Musel vědět, že jsem panna. Možná existuje tajná společnost sexy chlápků, kteří si předávají jména místních panen. Anebo to na mně bylo poznat už jen tak od pohledu.

Věděla jsem, že mě Ryan nenechá být, pokud bych nezvládla víc než se jen zeptat na jméno, a tak jsem se v duchu obrnila a vrhla se do flirtování, což mi připadalo, jako bych se pokoušela nastartovat staré, rezavé auto po dvaceti pěti letech nečinnosti.

„Můžete mi říkat, jak chcete,“ řekla jsem a skoro – skoro – si dala ruku v bok, jako v nějaké parodii na vášnivou svůdnici, ale dokonce i já jsem věděla, že to už by bylo příliš. Mohla jsem prakticky *cítit*, jak se Ryan za mnou hrbí a zkouší zadržet smích. Nehledě na fakt, že jsem nesnášela, když mi říkali Třešnička, jako kdybych byla nějakou královnou pánských ložnic, mě způsob, jak jsem snížila hlas, abych řekla připravenou repliku, bude strašit po zbytek života.

Návštěvník se nyní otočil celý a věnoval mi plnou pozornost. Oči se mu zúžily a pousmál se. Pokud moje rozpaky

zaznamenal, nedal to najevo. „Opatrně. Mohl bych vás vzít za slovo.“

Ryan zamával pěstí ve vzduchu ve vítězném gestu, což mému soustředění vůbec nepomohlo. „To byste udělal?“ zeptala jsem se.

Pokud bych měla nějakou zátěž, odhodila bych ji celou pryč i s tou nešikovnou odpovědí, ale zdálo se, že William to nepostřehl, anebo tomu nevěnoval pozornost. Jen tam tak stál a vyzářoval naprostý klid a absolutní sebekontrolu, jak si se mnou hrál. Vzal bagel mezi zuby, riskantně si zasunul krabici s koláčem pod paži a potom ze stolku zvedl ozdobný květinový věnec. Přátelsky mi pokývl a chystal se k odchodu.

„Co to sakra děláte?“ zeptala jsem se. Můj mozek běžel životní dostih, ale byla jsem si naprosto jistá, že se mi pokouší ukrást kytku.

„Je mi líto,“ jeho slova byla přidušená bagelem. „Kradu lidem věci. Prý je to mentální porucha.“

Doslova bez mrknutí nebo úsměvu kvapně odešel.

„Páni,“ řekl Ryan a spustil pomalý potlesk, ke kterému jsem se nepřidala. „Úžasný, úžasný muž. Ukradl ti třešničky a připravil tě o věneček jedním tahem. Má můj respekt.“

Klesla jsem na lokty a vypustila vzduch z plic, o němž jsem ani nevěděla, že ho tam mám. „Technicky,“ řekla jsem kysele. „Za třešně mi zaplatil. Věnec, ten mi ukradl.“

Ryan si odfrkl. „Zlobivá, zlobivá holka.“

Plácla jsem ho po paži, ale současně jsem se usmála. „Jsi hrozný. Je to celé tvoje vina. Uvědomuješ si to?“